

[Camre]

mer til at tjene lige så gode eller tilnærmelsesvis lige så mange penge i år, ikke kan tåle noget. Det var på den baggrund, at jeg i mit første indlæg brugte udtrykket klassepolitik, og jeg kan nu konstatere, at det fuldt ud dækker.

Jeg må også sige det på den måde, at det er en kendsgerning, at selskaber, som gør det, vi alle sammen gerne vil have de skal gøre, nemlig investerer, derved får et større afskrivningsgrundlag, og de får en skattereduktion, og derfor vil disse selskaber ved en forøgelse af aktieselskabsskatten fra 40 til 44 pct. på det nærmeste ikke blive ramt af denne forhøjelse af skatten.

Derfor må jeg sige, at det er kendetegnet for regeringens og de borgerlige regeringspartiers holdning i denne sag, at der er nogle problemer i vores samfund, som man lukker øjnene for, mens der er andre forhold i samfundet, som man simpelt hen fordrer virkningen af vore ændringsforslag over for.

Jeg vil gerne her understrege, at socialdemokratiets bevidsthed over for de økonomiske problemer, som samfundet er ude i, vores bevidsthed over for nødvendigheden af at føre en dæmpningspolitik over for de offentlige udgifters vækst er fuldt så meget til stede som regeringens, og at det, der adskiller os i denne sag, er spørgsmålet om, hvor dæmpningen skal sætte ind, og dér må vi altså erkende, at vi kan se, at der eksisterer behov for social genopretning, og vi mener, at det er rimeligt at lægge byrderne på de grupper, som har haft særlig økonomisk fremgang i de seneste år.

Gammelgaard (KF):

Efter hr. Camres sidste indlæg føler jeg trang til at citere en artikel i fagforeningsbladet Metal i sin fulde længde. Jeg berørte den i mit tidligere indlæg, men nu synes jeg, der er grund til lige at nævne, hvad den egentlig siger:

»Dengang den effektive rente på statsgældsbeviser var 20–22 pct. – altså 22 pct. for i egentligste forstand passiv og risikoløs pengeanbringelse – mens udbyttet på aktive investeringer, f.eks. aktier i industrivirksomheder, kun var ¼ deraf, var det et mål for politikerne at flytte investeringslysten fra passiv til aktiv pengeanbringelse. Naturligvis for at

få flere hjul til at snurre og skabe mere beskæftigelse.

Hvordan gør man det? På én måde: ved at gøre det til en bedre forretning at investere aktivt end passivt. Som den tidligere socialdemokratiske regering lagde op til . . .

Det er rystende ulogisk, når selv visse fagforeningsfolk vender sig imod, at fortjenerne i det erhvervsliv, vi alle skal leve af, nu er begyndt at vokse. Ikke mindst takket være denne ganske bevidste økonomiske politik, som vi selv og vore politikere har startet op.

Vi mener: lad det blive en endnu bedre forretning at drive virksomhed i dette land. At drive arbejdspladser. Så bliver der også noget for os at hente hjem.«

Det var altså Dansk Metals opfattelse af det, der i øjeblikket finder sted, og den udvikling, man ser i dansk erhvervsliv, og det er jo lige nøjagtig svaret til det, hr. Camre fremførte, når hr. Camre siger, at man bare kan beskatte pengene fra erhvervslivet og i øvrigt forøge de offentlige udgifter med store beløb.

Derefter vil jeg vende tilbage til det socialdemokratiske ændringsforslag nr. 14, hvori det som begrundelse hedder:

»Til udgifter vedrørende regulering af dagpenge ved sygdom, fødsel, ledighed og efterløn, vedrørende forbigående hjælp . . . og vedrørende ophævelse af karensdagen afsættes en reserve på 1 mia kr. til fordeling i finansåret. Forslaget svarer til socialdemokratiets sociale genopretningskrav fremsat under behandlingen af finanslovsforslaget for 1984 i november-december 1983 . . . «

Det vil altså sige, at man rent faktisk forestiller sig, som der står, at man vil have ophævet karensdagen, at man vil have ophævet § 37, stk. 4, i bistandsloven, og at man vil have reguleret dagpenge ved sygdom, fødsel, ledighed og efterløn. Så er konsekvensen da også, hr. Camre, at det koster meget mere end 1 mia kr. Både finansministeren og jeg har redegjort for tallene, og det giver altså nye offentlige udgifter på 3,7 mia kr. i 1984. Lægges hertil – og det skal man jo også – de ekstraordinære udgifter til ungdomsarbejdsløshedsbekæmpelsen på godt 560 mill. kr., som socialdemokratiet foreslår, så er vi altså oppe på 4,3 mia kr. i nye offentlige udgifter, men socialdemokratiet siger, at det drejer sig om 1 mia kr. i nye offentlige udgifter.